

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma " 2 1/2 »
 Números atrassats " 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

UNA LLIMOSNA.

I.

Es fét que vatx à contá, succehí no fa molts d'añs à una ciutat, y encara n'hi ha que coneguèran es protagonista d'aquesta història.

En Juan, era un atlòt de quinze añs, qu'havia quedat sense pare ni mare, y còm no tenia ningú, ni rès per viure, es vèya obligat à demaná llimosna, però no era d'aquells vagos y malfanés, que tot lo dia fan es gandúl y vayveretjan, y ademés tenia un caràcte molt actiu y diligent, per axò no li agradava demanarnè y s'enginava axí còm poria. Un dia, ja per necessitat, va aná à una botiga à captá. y li sortí un señó jove que li digué:

—¿Perquè no fas feyna? ¿Un atlòt còm tú no está empagahit de demaná llimosna?

—Sí, señó, y molt; (respongué En Juan); però no ténch altre remey.

—¿Que vòls dí? ¿No téns altre remey? ¿Y que no téns.....?

—Señó, no ténch ofici ni benefici.

—Enjiñet.

—Si tengués qualque recurs, ja me enjiñaria, però no ténch ni un cèntim.

—¿Vòl dí estás p' es doblés?

—¿Y porque vòl qu'estiga?

Es señó que li conegué es caràcte, va treure un duro de sa butxaca y li digué:

—Jas: vat'aquí axò; fé'n lo que'n vulgues; va à partí ganancies; en está rich torna y treurem contes.

En Juan li doná les gracias, y s'en aná més content qu'un Pasco; pensa que pensa, per veure còm milló aprofitaria aquells doblés, quant el tragué de ses séues cavilacions es crit d'una dòna que dèya:

—¿Qui'n vòl comprá aquest pollastre?

—Jò, (digué En Juan), si mos avenim des prèu.

—No val méns de quatre pesetes.

—Si'l me donau per tres, es pollastre es méu.

—Ydò, valt'aquí.

Pagá, y ja's partit cap à Plassa, per veure si'l vendria més cá; s'hi acostáren compradós, però es gall era anglès y era més bò per brèga que per un rostit: à la fi dos homos, d'aquells que de vegades acompanyan un cá de bòu, y los agrada axò de brègues, l'afinàren y ley compraren per un duro.

En Juan s'en aná à fòra pòrta, à veure si trobaria qualque còsa amb que fé doblés, y per un camí va veure branques escampades y n'arribá à fé un feix que casi no'l poria dú; el dugué à vendre, y prést trobá compradò.

Passá témps y cada dia, ó venia mistos, ó un'altra còsa amb que trèya uns quants reals. Poch li bastava per menjá, y de cada dia gananciava, fins qu'arribá à tení un petit capital.

Un dia, cercant lleña, el va veure l'amo d'una possessió veynada à n'es camí, y li demaná si la s'en duya per vendre.

—Sí, l'amo, (digué éll), jò visch d'aquesta mica de lleña que tròb per aquí.

—Ydò, ¿veus aquell piná? veshí y sa que trobarás p'en terra, aplegalè, jò la 't regal.

—Gracies, l'amo.

—Axò no es còsa. Tan mateix se pèrd; en havernè mesté, torna.

—Adios, y gracias.

—Adios.

S'en aná; carregá de lleña, y s'en torná à Ciutat; quant va essè pròp, va trobá un remolí de gènt, s'hi acostá per veure qu'era, y va essè un ase magre y véy que'l venfan y en demanavan vuyt duros.

Ell quant heu sentí, pensá que li convenia comprarló per traginá sa lleña; fé tracto amb so venedó, y compra s'ase; déxa es feix allá en terra y partí depressa à cercá es doblés. Amb un instant torná essè à n'es remolí, pagá s'ase, y carregantli es feix s'en aná, còm de costum à vendrerló.

Cada dia fèya lo mateix, y à poch, à poch, va arplegá un capital, qu'encara que petit, li bastava per conseguí lo que fèya témps pensava.

Es vèspres anava à escola y aprengué d'escriure y contes; quant ja'n va sèbre bé; pogué conseguí es séu objècte que era d'anarsen à Amèrica per acabá de fé sa séua fortuna. Agrahit a l'amo que li dava sa lleña li regalá s'ase, arreglá uns quants trastets, y un vespre deya adios à sa séua terra, assegut demunt sa barandilla d'un barco, que comensava à caminá, mogut per s'oratge fresch y dols d'una nit clara, amb el cèl estrellat.

II.

Ara, podria contá tot lo que li succehí amb sos vint y cinch añs qu'hey estigué, però sòls diré que després de havè passat un bòn viatge, desembarcá; y es cap d'uns quants dies ja estava per dependent à un magatzem de ròbes; passats uns quants añs, posá una botiga per conta séu que li aná de lo milló; tant bé, que quant va fé es vint y cinch añs qu'hey era, tenia un capital d'uns dos millons. Determiná torná à sa séua terra per casarsè y viure descansat, disfrutant de sa riquesa qu'havia guañada amb sa suó des séu front. Arreglá es negòcis y partí, encara que de venguda no li aná tant bé còm d'anada, porque un temporal per poch dugué En Juan y sa séua riquesa à veure quina vida y costums tènen es pexos p'es fondo de aquells mars immèns habitats per monstrosos que tal vegada s'homo desconeix; però, derrera una tempestat vé una bonansa; la má s'acuetá, y seguiran es viatge amb bòn témps, fins qu'En Juan arribá de nou à sa séua pátria qu'havia dexada essent pòbre y que tornava à veure essent rich.

III.

Arribá, y lo primé que fé quant va havè desembarcat, va essè aná à n'es carré ahont li havian fét sa llimosna y encara trobá sa mateixa casa. Entrá per endins y sortí un señó molt jove; amb sa fisonomia conegué que no era es qui'l havia protegit y demaná si n'hi havia altre.

—Hey ha monpare, (respongué es

jove); però, amb sa séua edat, ja no es cuyda de sa botiga; si se li ofereix rès...

—Si no es incomodar-lo, voldria parlar amb éll.

—Amb molt de gust; fassa favó de pujá amb mí.

Y el fé pujá à n'es primé pís d'una entrada des costat de sa botiga, ahont trobá un señó ja d'edat, y li digué, després de ses cerimònies de costum:

—Vénch per pagarli un dèute que ténch pendent amb vostè, ja fá témps.

—Jò no recòrd, (digué es véy), que ningú me dega rès.

—¿No s'en recòrda? Hey pens bé.

—Que vòl que li diga. No m'en recòrd.

—¿No es recòrda d'un atlòt, que vengué à demanarli llimosna, ara fá trenta àns?

—No 'u ténch present.

—¿Que vostè li doná un duro, diguentli qu'anava à partí ganancies?

—Té rahó, ara me passa per s'espècie que fa molt de témps que vengué un atlòt y em digué que no tenia ofici ni benefici.

—Axò mateix. S'atlòt som un servidó: ara vénch per entregarli sa mitat des capital qu'he arreplegat amb sa llimosna que vostè em va fè.

—No señó, jò no vuy rès; si li vatx dí qu'anava à partí ganancies, va essé perque m'agradá es séu caracte actiu, y perque s'enjiñás.

—Axò no es méu, vostè en dispònga.

—Jò, gracies à Déu, estich bastant acomodat y no ténch mesté rès. No heu vuy.

En Juan, ó Don Juan, (qu'ara ja ley pòren dí) volia que per fòrsa heu prengué, però de cap manera heu volgué; y agrahit, li fé conexas sa familia qu'era sa dona, dues fives y es fiv, qu'estava à sa botiga, diguentli que 'l volian tení à diná amb élls; que señalás dia. Ell aceptá, y es dia convengut féran un diná que, còm solen dí, s'olla gran aná dins sa petita.

Quant varen havé acabat, regalá à ses fives dos adrèsos de brillants un à cadascuna, y un rellòtge à n'es fiv, que entre tot valia casi es milló de duros. ¡Ja hey devian está contentes ses fives! Sí; y encara hey estigué més sa majó perque tant li agradá que le demaná per casá; ley concediren y visqueren alegres y contents tota sa vida.

IV.

En aquest mon, es caracte es lo que fá ses persones, y un homo no ha d'essé aturat ni ha d'está empagahit de fé feyna, perqu'ella es santa y assanta. Tampoch s'ha d'olvidá des qui l'han protegit, sinó que còm milló puga y sá-piga els ha d'agrahí es beneficis que li han fét, perque axí tothom l'estimarà y li voldrá bé.

X. H.

GLOSES

REPLEGADES P EL TERME DE LLUCHMAJÓ.

Jò no som anat à escòla
Ni he estudiat de moral;
Tú qu'ests un bòn manestral
¿Còm no fás una destrala
Que tay lleña tota sola?

Un flòch duch à sa guitèrra,
Un flòch de quatre colós:
Es vermey demòstra guèrra,
Es blau que n'estich jalós,
Es nègre fosca à sa tèrra
Y es vèrt confiansa en vos.

Jò l'he festetjada Ròsa,
¿Sabeu qu'estich d'enrosat!
Un que'n tenia sembrat
En es corral, l'he arrancat
Per no anomená tal còsa.

¿Pòbre! ¿y festetjas señós?
Per témps t'en penadirás,
En que vengan dos en dos,
Tú fadrina romandrás,
Y marmulada serás
D'ets hòmos trabayadós.

Dijòs era sa diada
Que jò havia de vení;
Y no vatx poré dormí
Perque vos 'via enganada.
Vos ja sabeu, estimada,
Qu' à una persona llogada
L'amo es qui la fá mentí,
Y quant vòl no pòt cumplí
Sa paraula que té dada.

¿Que 't penses qu'es mocadó
El duga per fantasia?
Jò 'l duch perqu' à sa camia
Des còll m'hi manca es botó.

Si sa vòstra gènt sa quexa
Y no vòl que rall amb vos,
Més m'estim, clavell hermós,
Menjá garròves amb vos
Qu' amb un altre pa de xexa.

En qu' hey hagués de fondre ets òssos
Jò s'amó no mudaré
Y quant privada estaré,
Per rallá amb tú sortiré
P'es corral ò p'es carré
Si no puch sencèra à tròssos.

Jò no fas cás, estimada,
Qu' amb altri eus devertiguen
Solament qu' amb mí penseu
S' hòra més acostumada.

Es vespres sou sa primera
Que vos dexau de segá;
Es dematí sempre hey ha
Vètes ò fil que nuá
Sòls per essé sa derrera.

Sa primera sangrieta
Bòna amó que 'm vareu dá

M'haguéra volgut torná
Sa punta de sa llanseta,
Sa tayayòla y sa veta
Y es dits des cirujá.

¿Ja 's bòna sòrt per un pòbre
Sa que 'l mon li sòl doná:
Molta talent y pòch pa,
Molt de frèt y pòca ròba,
Y quant sa rahó li sòbra
Que sòls no 'l déxin parlá!

A ton pare y à ta mare
La bòna nit los vuy dá,
Emperò à tú estrella clara
Es bòn dia per demá

X. X. X.

ANA PER LLANA Y TORNÁ TÓS.

Un señó prengué p'es séu servici un criat foravilé, y notá que quant se presentava devant éll, no guardava aquelles regles d'urbanidat, que déu guardá sempre s'inferió devant des superió, falta qu'es señó disimulá es primés dies, pensant que seria efècte des poch roce que sens dupta havia tengut amb gènt ben educada ó sia de bòn modals; y per lo mateix pensá que poch à poch es corretgiria aquell defecte, pues en tot lo demés cumplia molt bé, es à dí, qu'era un bòn criat.

Vengué es dia des Sant des señó, y amb tal motiu, à ses hores de costum, estava la casa de gom en gom de gènt qu'anava à doná es bòn dies à n'es señó, y per axò mateix es criat no feya altre còsa que passá sa palangana des confits, sa des cuartos y sa des such amb dues botelles, una amb anisat y s'altre amb resòlis de café; y dues tasses ajagudes dins un plat qu'es bevedós axacavan y éll les umplia, y tant prést havia fètes aquestes tres vòltes, sortia amb una palanganeta de xigarros de papé (no impòrta dí si eran de contrabando), y sa copa des foch còm es natural.

Totes aquestes operacions ó aquest servici el feya divinament; però amb una llibertat que parexia tenia pretensions d'está à s'altura de tots es señós allá presents; mòdo bastant impròpi per un criat.

Es señó de la casa estava disgustat ferm, de veure sa pòca cortesia des criat, pues trobava qu'allò tenia trasses de desayre, y que de segú criticarian més à éll que es criat, y per lo matex resolgué donarli una llissó de bòna criansa, en presència de tots aquells señós; y en efècte li digué:

—Bernat, ¿tú qu'ignòres qu'un criat es es més inferió de la casa, y que per lo matex déu presentarsè còm à tal, y no des mòdo que tú heu fás, que pareix que vulgues essé igual à jò y à tots ets qu'aquí veus? ¿Que no saps que quant

un inferió es trôba en presència des superiô, dèu guardá sa milló compostura, observant ses regles de bona urbanidat? Vamos, respòn.

En Bernat, qu'allò no heu havia fêt amb malícia ninguna, sinó porque tal vegada no n'hi havia pús à sa carabassa, quant se sentí aquella calabruçada per ses oreyes, vehent es séu amor prôpi ferit devant tanta de gènt, pensá que sa defensa era natural; y considerant qu'un quant cau no li está lletx aferrarsè allá ahont arriba, contestá des mòdo siguent:

—Señó; jò, devant tots aquests seños presents, li deman que 'm dispens si trôba que m'he excedit prenentmè una llibertat que no'm pertôca, atèsa sa mèua condició d'*inferiô*; pues jò confés amb sa majó franquesa, que no es estat amb intenció de faltá à n'es respècte que dèu guardá un criat ó *inferiô* devant qualsevòl seño ó *superiô*; però còm tots sabem que sa defensa es natural, em defensaré diguentli à vostè: Que si 's pares de familia vòlen qu'ets seus fiys vajin p'es bòn camí, élls que donin es bòn exemple; y es seños que se los pòt considerá còm à pares des pòble, si vòlen qu'es qui no son seños guardin sa milló compostura devant élls, també es necessari que donin es bòn exemple en devant; pues ni vostè, ni ningú des que aquí m'escoltan, ignòran que sempre s'es vist que ses côues van derrera es caps. Jò prescindesch de que vostès fassan més ó ménos cás de nòltros pòbres, pues ja se sap que quant entran à una casa pòbre sòls no se dignan dí, *Ave Maria*, sinó *Uey!!!* y que tutetjan qualque vegada amb sos qui podrian essè sos pares; però axò es estat, es y será. Diré també que no hey cont amb aquests mòdos à tots ets seños, porque sa majoria se saben portá conforme y son dignes de figurá en societat; però vostè, seño mèu, ¿per qu'es que quant va à missa, essent axí qu'allá está present es Seño de tots ets seños, es *Superiô* de tots ets *superiôs*; per qu'es que vostè, si se sèu à un banch se pòsa amb una cama demunt s'altra, còm si 's trobás à dins un *Casino*, lo qual vostè no 'u faria si anás à fé visita à n'es Governadó; y si 's que té à son costat es un altre seño, tot es témps de sa missa están xep-à-xep? ¿Y per que vostè y es qui son còm vostè, que ténen obligació d'está més enterats de ses bones regles de s'urbanidat, no les observan còm se dèu, quant están devant sa presència des Seño de tots ets seños? ¿Axò, que no son regles de bona urbanidat? ¡Ah!..... ¿No veuen vostès, que d'aquesta manera enseñan un mal exemple à n'es pòbres, y qu'aquests vendrá un dia que farán lo que vostès fan ó pitjó, y que perdut es respècte allá dedins més perdut estará à defòra? Vostè veu, amb axò que deix dit, que si som musulò no 'u som tot sòl. Y per 'vuy hasta lo qu'he dit, señolet.

UN RONDAYÉ.

UN SÓMIT INTERROMPUT.

Somiava que 'm trobava
Enrevoltat de pins,
Y estasiat escoltava,
Es cantusá des grins.
Su baix de jò corria,
Un petit torrentet,
Y s'aygo s'en anava
Cap à la mar tot dret.
Dues tórtoras cantavan
Dòlces cançons d'amor,
Y des mèu cò arrancavan
Suspires de tristò.
—¿Perque será, (me deya)
Qu'aquets animalèts,
Féran sa mèua oreja,
Amb tan dòlso triuets?
¿Perqu'es que 'n escoltarlos,
Es mèu cò se condò?
¿Y perqu'es que sentirlos,
Sa mèua ànima vòl?
Quant pensant axò estava
Me vengué à despertá,
Sa somera, Na Blava
Que se posá à bramá.
Y axí, en llòch de trobarmè
Enrevoltat de pins;
Y axí, en llòch d'escoltarmè
Es cantusá des grins;
Y veure còm corria,
Un petit torrentet;
Y veure si seguia,
Son curs al mar cap dret;
Y de ses tortoretas,
Escoltà es dòls cantá;
Que 'n cèrts amoretos,
A mí em féyan pensá;
De còp me despertava
Dins es mèu lit colgat;
Y tot porque Na Blava
Avia un pich bramat.

PAU PERE Y PIFOL.

MUDANSES.

En pròva de que tot muda, reparau ignorants lectors, lo que passa avuy en dia.

A s'estafa li diuen crèdit, à s'*hipocresia* virtut, à s'*orgull* dignidat, à n'es *cinisme* franquesa, à n'es *ròbos* negòcis, à *cèrts negòcis* matrimonis, à sa *desvergòña* ingèni, graciós à lo *ridicul*, à *cèrts devèrtiments* caridat, à n'es *desgavell* govèrn, à n'es *viciòsos* honrats, à n'es *mañèstes* màstres, à n'es *ranovès* homos d'òrde, y à n'es *desenfrehiment* llibertat.

Axò es lo que s'usa per regla general; però no se pòt dí maldament sia vè, porque també es mòda no dí la veritat y embusteretjá de paraula y per escrit; de mòdo que qualsevòl còsa sentigueu à dí, mentres qui heu diu no mòstr sa cara ben neta y ben rentada à sa llum des sòl, posauhò en corantena y fèys còm Sant Tomás.

Y valga per avis à tots es curts de

tey que 'n veure llibres ó diaris se pensan que canta s'Evangèli. S'esplèt més gròs de tots es de mentides estampades.

XIM PRIM.

XEREMIADES.

Don Mariano Canals, es nòu Alcalde de Ciutat ha enviat à sa redacció de L'IGNORANCIA una carta molt atenta que pòsa de manifest sa consideració que li mereix sa premsa en general y mos fa oferiments que valen molt, y per los quals aquesta redacció li dóna ses més espresives gracies, y mos oferim en tot y per tot à ajudarli à portá la creu dins aquest carré de l'Amargura amb que ses circumstàncies l'han posat.

Dèu li dó acèrt y tino en tot.

El dimòni son es corabineros de devora es Moll. ¿Quina diriau que la fan ara? Ydò, s'entretènen à fé forats en es torreó de sa Llònja y hey afican estaquetes per penjarhi sa manta valenciana.

Convé estarlos alèrta que son capasos es dia ménos pensat de pintarhi un rellòtge de sòl d'aquells que sòlen pintá per ses pòrtas.

Pagesos tots de sa nòstra illa: en questió de balls acalau empagabits es cap devant es *gaballins* (gaballins los ho diuen à n'es de Capdepera.) Diumenge dia 10, féran segons costum, una gran festa à Santa Rita y tot va aná *grande*; però, fiets, quant foren en es ball, per questió de pich entre dos joves pujaren sa derrera fins à xexanta duros. ¡Mirau si hey estava ben alta! ¡Quantes sanayes per guañarlòs, y axò qu'hey ha mal any!

Per ventura sa música los entusiasma, que per música ténen molt bòn gust; y per paga de dues n'havian fet una y ja 'u crech si hey tocavan fòrt, y los féyan botá falagués.

Ballaren à la ciutadana y à la pagesa, vòl dí aferrats y desferrats. Amollaren fochs y bengales que per amunt que aquells s'en pujássen no varen está tan alts còm hey estava sa que ballá sa derrera.

Dimars passat à les nòu y mitja des vespre, varen prende un grau susto es veynats de sa fàbrica de licors qu'hey ha à sa plassa de sa Porta de Santa Catalina, y gracies à sa serenidat d'alguns d'ells, no hey hagué que lamentá desgracies personals ni materials.

S'abandono amb que se tenia, à n'es veure sa xamanèya de dita fàbrica, doná lloch à que sa sutja s'inflamás y s'es-

campàs encèsa per ca's veynats, cremant alguns objectes qu'ells se creyan tení segús à dins ca-sèua.

Quant es veynats se temèren des foch, tocàren à sa fàbrica y es qu'hey havia dedins còm que fèssan es sord, tal vegada no tenian sa clau perqu'hey sólen quedá tancats es qui fan feyna es vespre segons diuen.

Diuen també que si dita fàbrica hagués cumplít ses órdes que té de s' Autoritat no haguèran pres es veynats es susto que prenguèran; y no tant sóls axò, sinó qu'aquests contan també que son molts es vespres que no los dexa dormí, perque sa màquina anda tota sa nit fènt renòu y pudó devegadas.

La veritat, lo qu'es mentres s' Autoritat compòrt que dins Ciutat hey haja fàbriques tan incòmodes còm aquesta, no arrendarem ses ganancies à ses cases d'aquella plassa, ni anirém à n'es carré de Sant Lloréns à apagar mos sa sed per pò de que s'aygo mos fassa mal.

* *

—Bòn dia, Juana Maria; avuy feya contes de passá per ca-tèua per donarít s'enhorabona. Sí, fieta; perque veus, Juana Maria, quant me varen dí qu'à n'es téu homo l'havian fèt jutge ó cosa des jutjat, en vatx tení molta d'alegría. ¿Que no 'u creus?

—¡Ja's de rahó qu'heu crech, Juanayna! Axí mateix gracies; però no es vé que l'hajan fèt jutge. l'han fèt cosa gròssa des jutjat.

—Veus, Juana Maria, la veritat es còm s'òli que sempre sura; es pòble coneix ehont está sa capacitat y es mèrit, y li sab fé justicia, donantli lo qu'es mereix.

—Mira, Juanayna; jò 't diré que qualque vegada es pòble s'equivòca, y m'esplicaré: ó es pòble que tú dius s'es equivocat ara, ó se equivocá aquell vespre que tú ja sabs y que jò sóls no hey voldria pensá.

—Bòno, Juana Maria, també t'has de fé es càrrech de qu'allò no va essè altre cosa qu'una *expansió innocent* d'uns quants joves de bòn humó.

—Si; ja 'l me comanarás molt en tornar-lo veure. Y diguesmè, Juanayna, parlem ara un poch de tú: ¿qu'es vé qu'à n'es téu marit l'han fèt de s' Ajuntament?

—¡Ja's de rahó! ¿Axò no vòls, Juana Maria? Y més et diré, que segons ténch entès li donarán algun càrrech especial.

—Escolta, Juanayna; ¿Que 't penses si 'l farán *señó Secretari*?

—Tant còm axò no, Juana Maria; però pens que farán moltet de cás d'èll; perqu'es homo que quant parla, es fá escoltá. Bé, tú ja 'u sabs, y no es necessari que jò hen diga.

¡Oh! ¡Juanòtes! ¡Juanòtes! Qu'estariam de bé si cada musòl anás à jèure à n'es séu uyastre.

* *

FALSEDAT.

Una floreta crexia,
A dins un jardí molt béll.
Entre sa ròsa y es clavèll;
Y en mirarlè parexia
Que tota s'empagahia;
Però quant la vatx cubí
Ni olor tengué de jasmí,
Ni de violeta modesta....
¡Quantes n'hi ha que fan fèsta
Avuy y en fèran ahí!....

B. S.

COVERBOS.

S'altre dia que feya molta caló y que casi tothom anava à bañarsè per tení fresch el còs. un mariné se despujava demunt es Moll y se tirá à s'aygo; es mateix instant arribá el Sen Tumeu de Sòlle tot admirat de veure tants de barcos, y quant vé aquell dins s'aygo que surava, s'hi tirá de cap y boley, y còm no sabia nadá comensá à fé es badagòt. Es mariné s'en va teme, el tragué y li fé llansá s'aygo qu'havia beguda, y quant hagué tornat en sí el Sen Tumeu pègant un'uyada de desprèci à la má, digué:

—¡Per la vera-creu! No creya jò ke s'aygo de Suytat fés parts y quarts.

* *

Un señó molt lletrut, (manacorí per més señes,) s'apreciava d'havè estudiat llatí y creya sebrernè més que molts. Un dia estant à sa misa quant comensá s'Evangèli, va essè interrogat per sa séua señora, que li digué:

—Diguem tú.... ¿y què vòl dí *In diebus illis*?

—*Indie* vòl dí les *Indies*, (respongué es señó.) però *busillis*.... no 'u sé.

* *

Un homo petit y flach, disputava amb un altre, gran y robust, sobre s'excellència de s'estatura.

—Quant jò me moriré, (digué es petit,) bastarán quatre homos, per durmè à sa sepultura, però quant tú te morirás ¡ja's de rahó qu'haurán de fé dos viatges!

* *

Un jove jalós, trobant à ca sa séua atlòta à un homo véy, cregué seria algun guerré, y en tò de burla li preguntá si sabia quina edat tenia.

—No 'u sé propiament, (li contestá es véy), però estich cèrt qu'es més véy un ase à n'es vint añs qu'un homo à n'es xexanta.

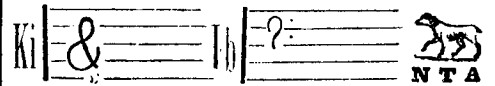
* *

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Qui nòl aná en el Cèl, ha de tí-mitá es séus nicis.*
SEMBLANSES.—1. *En que té títol.*
2. *En que ténen canons.*
3. *En que té banchs.*
4. *En que dona molts de punts.*
QUADRAT.....—*Papa-Anem-Papa-Amat.*
PREGUNTES...—1. *Es de barco.*
2. *Es centre.*
3. *Un Teatro.*
FUGA.....—*Qui no té delit no canta.*
ENDEVINAYA.—*Es fòch.*

GEROGLIFICH.

UN AMICH MÈU.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla la mar à n'ets hòmos?
2. ¿Y ses cadenes des presidaris à un pañy?
3. ¿Y una Iglesia à una sabateria?
4. ¿Y una casa de pagès à n'es Banch Balcar?

QUIDAM IGNARUS.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, una cosa qu'emplean es textidós; sa 2.ª, lo que tothom vòl; sa 3.ª, un nòm d'hòmo, y sa 4.ª, es nòm en castellá d'una cosa que molt avorrexan es pagesos.

COLAU CALIC.

PREGUNTES.

1. ¿Còm poreu matá y no fé mal à ningú?
2. ¿Qui es que té trompa y no la sòna may?
3. ¿Que pòt esperá una familia d'un hòmo que may se casa?

UN AMICH MÈU.

FUGA DE CONSONANTS.

U. ..A. ..A... ..A ..E ..E ..E ..E ..E ..A
PEP PEPEP.

ENDEVINAYA.

¿Quin lladre es que may l'agafan
No té cames y sab corre,
Y quant ròba molts s'amagan
Y lo qu'ha robat heu dóna?

FEROSTAS.

(Ses solucions dissapte qui bé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Bièl des Moll.—Gracies p'es Porrros-fuyes. En fassa d'altres. S'article anirà més tart un poch corretgit d'estil.

Quidam Ignarus.—Es séu trabay es hò y ben escrit però no está en tò per L'IGNORANCIA qu'es un periòdich humoristich que se propòsa corretgi lo dolent y no encensá niugú.

23 JURIOL DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.